

Vyšší spravedlnost

Od scenáristy
úspěšného
skandinávského
seriálu *Most*

Sebastian Bergman musí kvůli případu sériového násilníka znovu spojit síly se svou dcerou Vanjou a zbytkem týmu. Čeká na něj odhalení, o jakém se mu nezdálo ani v nejhorších nočních mýrách.

TH & ROSENFELDT & H
ELDT HJ
ELDT HJORTH & ROSE

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Vyšší spravedlnost

BRNO 2019

MICHAEL HJORTH
& HANS ROSENFELDT

Copyright © Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt, 2018
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Petra Hesová, 2019
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0083-3 (Formát PDF)
ISBN 978-80-275-0084-0 (Formát ePub)
ISBN 978-80-275-0085-7 (Formát MobiPocket)

13. října

Zdá se mi o tobě.
Od chvíle, kdy to začalo, téměř každou noc.
Co by sis pomyslela, kdyby ses o tom dozvěděla?
O mých činech.
Nejspíš nic dobrého.
Chtěla bys to skončit.
Byla jsi lepším člověkem, než jsem já.
Dnes jsi mě však prosila o záchranu.
O záchranu vás obou.
Jenže to nešlo.
Ani ve snu to nebylo možné.
A tak dělám, co se dá.
A hodlám v tom pokračovat.
Dnes večer.
Pátá.
Klara Wahlgrenová.

S říjnem přišla zima.

Co se počasí týče, byl to podivný rok.

Opravdové jaro začalo až koncem května. Tradiční pálení čarodějnic se za hojně účasti studentů v čepicích odehrálo na sněhu, stejně jako mnohem řidčeji obsazené prvomájové průvody den poté.

Léto na sebe nechalo čekat až do konce června, přičemž teplota se poprvé vyšplhala přes dvacet stupňů až týden po oslavách slunovratu. Na druhou stranu však teplo vydrželo až do poloviny září.

Podzim se v podstatě nekonal.

Osmého října to začalo nanovo. Když obyvatelé Uppsaly toho rána vytáhli žaluzie, naskytl se jim pohled na bílý poprašek. Rok s pouhými čtyřmi měsíci bez sněhu byl samozřejmě voda na mlýn pro odpůrce globálního oteplování.

„Mně se tedy nezdá, že by se země oteplovala.“

„Jenže vás se nikdo neptal,“ měla Klara na jazyku pokaždé, když tu otrepanou frázi, povětšinou doprovázenou samolibým úšklebkem, někde zaslechla.

Změny klimatu byly nanejvýš pravdivou skutečností.

Tři roky studia environmentalistiky v Lundu následované magisterským titulem z oboru udržitelného rozvoje v Uppsale o tom Klaru přesvědčily. Léta výzkumů prováděných po celé planetě hovořila jasnou řečí, bez ohledu na to, jaký výjev se vám v říjnu naskytne při pohledu z kuchyňského okna.

Ale zima je pořádná, pomyslela si, když pár minut po deváté večer opouštěla učebnu a začala si zapínat příliš tenký kabát. Jako obvykle zůstala na místě, dokud všichni účastníci kurzu neodešli, a pak po nich poklidila a dala všechno do pořádku.

Čalounický kurz.

Probíhal od patnáctého září mezi půl sedmou a půl devátou. Devět lekcí.

Dnes se konala pátá. Klara s potěšením sledovala pokroky svých studentů. Vedla tyto kurzy nesmírně ráda.

Už čtvrtým rokem.

Ještě jednou se přesvědčila, že za sebou skutečně zamkla, a pak se vydala ulicí Östra Ågatan k autu. Rychlými kroky chladnou nocí. Když jí zazvonil telefon, vyndala ho a s překvapeným úsměvem hovor přijala.

„Ahoj, broučku, copak ty nespíš?“

„Kdy už budeš doma?“ ozval se Victorův unavený hlásek. Viděla ho před sebou, jak sedí na pohovce v pyžamu se Spidermanem, zoubky vyčištěné, na hlavě vrabčí hnízdo a ze všech sil se snaží udržet oči, aby se mu nezavíraly.

„Už jsem na cestě k autu, takže tak za čtvrt hodinky nebo dvacet minut. Děje se něco?“

„Obvaz.“

Malý se minulý týden, předtím než napadl sníh, účastnil školního závodu v orientačním běhu, zakopl o nějaké zrezivělé harampádí pohozené v lese a rozřízl si lýtko. Bylo z toho pět stehů. Každý večer mu nohu museli převazovat.

„A táta by to udělat nemohl?“

„Ty to umíš líp.“

Klara si v duchu povzddechla. Ne že by nebylo příjemné být oblíbenkyní, po které je sháňka, ale se Zachem si rodičovskou dovolenou podělili, takže byl se synem od začátku přinejmenším stejně často jako ona. A občas dokonce častěji. Přesto se však takřka pokaždé, když se něco stalo, Victor ptal po mámě. Viděla na Zachovi, že ho trochu trápí být věčně tím druhým vzadu.

„Ale já nejsem doma a ty musíš jít spinkat,“ namítla zkusmo a zabočila do ulice Ångkvarnsgatan.

„Ale co ten obvaz?“

„Nech to na tatkově a běž do postýlky. A pokud ještě budeš vzhůru, až se vrátím, a nebude se ti to líbit, tak to převážeme.“

Odpověď na její návrh bylo ticho, jako by se její osmiletý syn pokoušel vykoumat, zda mu nevěší bulíky na nos.

„Tak co ty na to?“ zeptala se Klara.

„Tak jo...“

„Dobře. Pusinku. Uvidíme se zítra.“

Ukončila hovor a strčila telefon zpátky do kapsy. Ruku nechala schovanou. Vážně je zima.

Rozhodla se správně?

Jestli bude Victor ještě vzhůru a ona mu ránu převáže, nedá tím Zachovi náhodou najevo, že to on dělá hůř než ona? Neměla být přísnější? Obvaz ti vymění taťka a běž si lehnout. Tečka.

Nedávat mu na výběr.

Nic nepředělávat.

Nejspíš ano.

S trochou štěstí bude Victor po mém návratu domů už spát, takže nebude třeba to řešit, pomyslela si a vešla na parkoviště.

Ve vnitrobloku bylo čtvercové prostranství se šesti parkovacími místy, z nichž dvě patřila Vzdělávacímu spolku. Jediné auto, které tam ještě stálo, byl její modrý Volkswagen Polo úplně v rohu.

Klara se zarazila.

Byla tam tma.

Větší než obvykle.

Okolní budovy sloužily jako kanceláře a sídla různých sdružení a touto noční dobou už se v nich nesvítilo. To bylo normální, jenže tentokrát zhasly i obě lampy na průčelí domu. Klara neměla tušení, kde se rozsvěcejí, a říkala si, že je někdo musel zhasnout omylem.

Ale chyba lávky, došlo jí, zatímco se blížila k autu a oči pomalu přivykaly okolní tmě. Nedaleko jejího vozu se u stěny domu povalovaly střepy.

Světlo někdo rozbil.

Nebo se snad nějak uvolnilo z úchyty a zřítilo se na zem? Ovšem vzhledem k tomu, že byla zničená obě, se tu asi někdo rozbíjením pouličních lamp bavil. Jakkoli se Klara stále považovala za mladou, přistihla se při myšlence, že to jistě spáchali „nějací výrostci“. Asi to bylo spíš zbožné přání, aby vandalství a jiné vymykající se chování bylo pouhým projevem nezralosti. Dění ve společnosti čím dál zřetelněji naznačovalo, že to tak není.

Klara vylovila z kapsy klíčky od auta. Volkswagen dvakrát zablikal a zpětná zrcátka se s bzučením odklopila do stran. Právě se chystala položit ruku na kliku, která musí být jistě jako led, když najednou zbystrila a tělem jí bezděčně projelo nepříjemné zachvění.

Zaslechla za sebou tiché kroky.

Není sama.

Na okamžik zahlédla v bočním okénku temný stín.

Pokřivený. Veliký. A blízko.

Bez přemýšlení udělala rychlý úrok stranou a přitom se otočila. Temná postava se tak místo těsně za jejími zády ocitla po jejím boku čelem k vozu. Klara si ještě stačila všimnout černé kapuce a zakrytého obličeje, když vtom ji překvapil vysoký, pronikavý zvuk.

Znělo to jako alarm.

Několik vteřin trvalo, než jí došlo, že je to její vlastní křik.

Zdálo se, jako by útočník před silou jejího hlasu trochu ucouvl. To Klaře dodalo sílu.

Ani ji nenapadlo snažit se zachránit útekem.

Bude se bránit.

Za každou cenu.

Odněkud z podvědomí jí vytanula poučka, že v případě napadení je třeba klást co největší odpor, a tak právě to udělala. Začala kolem sebe mlátit a kopat. Hlava nehlava. Rány dopadaly na tělo útočníka. Tvrdě. Znovu a znovu. Slepě, zuřivě se bránila a přitom celou dobu nepřetržitě ječela.

Netušila, jak dlouho to trvalo. Jí to připadalo jako věčnost, ačkoli pravděpodobně to bylo jen několik vteřin, než útočník udělal několik kroků vzad a nakonec se dal na útěk k východu z parkoviště a dál doleva po Ångkvarnsgatan.

Klara zůstala stát. Lapala po dechu a chroptěla. Ještě si stačila pomyslet, že si tím křikem asi nějak poškodila hlasivky, ale najednou ji opustila veškerá síla a ona se svezla na zem, aniž dbala na to, že si v té zimě promočí kalhoty.

Její dech přešel v tichý nářek. Zírala před sebe do prázdna. Vtom jí padl pohled na cosi malého a podlouhlého, co zůstalo ležet na asfaltu u auta.

Byla to injekční stříkačka s jakousi tekutinou.

Chtěl ji uspat.

Uspat a znásilnit.

Přesně jako Idu.

Stýská se jí po oddělení vražd?

Vanje došlo, že si tu otázku klade vcelku často. Například nyní, kdy si v kuchyni malé dvougarsonky na Norbyvägen, pronajaté od jednoho z uppsalských kolegů, vařila čaj. Pro začátek si byt vzala na rok, zatímco on se bude v Haagu podílet na projektu Evropské spolupráce na potírání obchodu s lidmi. Padesát dva čtverečních metrů, přičemž ji z hlavy nenapadal ani jeden jediný předmět nebo kus nábytku, které by si odsud vybrala do vlastního bydlení, snad s výjimkou televize s úhlopříčkou sedmdesát pět palců na stěně naproti prosezené sedačce z černé kůže. Jenže tak už to bývá, když si člověk pronajme byt i s vybavením. Vanja si řekla, že rok to dokáže vydržet. A pokud se rozhodne zůstat déle, pořídí si něco jiného. Vlastního.

Stýská se mi po kriminálce? uvažovala a přitom lovila čajový sáček z hrnku s motivem *Hvězdných válek*, aby ho mohla hodit do dřezu.

Nechybělo jí oddělení vražd jako takové, ani samotná činnost, protože její uppsalské zaměstnání bylo přinejmenším stejně zajímavé, ale postrádala bývalé kolegy. Teď když už spolu několik měsíců nepracovali, si uvědomovala, že je brala spíš jako přátele než spolupracovníky. Možná dokonce jako své jediné přátele.

Tedy kromě Sebastiana.

Ten přítelem nebyl.

Vanja otevřela ledničku, přilila si do hrnku mléko a odnesla si ho do malého obývacího pokoje ke konferenčnímu stolu značky IKEA z kouřového skla, na němž stál její otevřený počítač.

Dala Torkelovi slib, že se vrátí.

Až se jí povede dát si věci do pořádku.

Ať už to znamená cokoli.

S Annou se nadále nestýkaly, takže v této oblasti se nic nezměnilo. Matka jí celý život lhala, a když pravda konečně vyšla najevo, podvedla Vanju znovu, když se za jejími zády obrátila na Sebastiana — a co hůř —, dokonce se s ním vyspala.

S Valdemarem spolu několikrát mluvili. Krátce a neosobně, hlavně o její změně bydliště, novém městě a nových spolupracovnících. Na návštěvu však nepřijel. Ačkoli od Anny odešel ve snaze svůj vztah s Vanjou napravit, a přestože jí byl od malička otcem a nejbližším člověkem, jehož milovala na celém světě nejvíc, nepodařilo se jim najít k sobě znovu cestu.

Vanju to bolelo.

A rozčilovalo.

Měla zlost, že se Sebastianovi podařilo zničit jednu z mála věcí, která v jejím životě skutečně něco znamenala. Možná se jim povede sžít se i v nové roli, ale zatím tomu probíhající vyšetřování Valdemarova finančního podvodu a jeho následný pokus o sebevraždu stály v cestě.

Byl to guláš.

Její život je jeden velký zmatek.

K pořádku má hodně, hodně daleko.

Jediná věc, která se v pořádku skutečně zdála, byl její vztah s Jonathanem. A ten se naopak jevil o to lepší. Dovolená, kterou zahájili v Kodani, je zavedla do dalších pěti evropských zemí a dokonale naplnila Vanjina očekávání. Jonathan měl zpočátku obavy, že Vanjina potřeba mít někoho po svém boku

nesouvisí nutně s ním jako s člověkem, ale ty se zanedlouho ukázaly jako neopodstatněné. Na konci léta už rozebírali společnou budoucnost, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě.

Z jejího stěhování do Uppsalý sice neskákal nadšením, ale cesta vlakem trvala jen čtyřicet minut a Vanja jezdila domů do Stockholmu tak často, jak jen mohla. Když přijela, bydlela u něj, protože svůj byt v ulici Sandhammsgatan poskytla k pronájmu.

S Jonathanem tedy bylo všechno v pořádku a Sebastiana neviděla od chvíle, kdy ji před třemi měsíci nechal stát v garáži pod budovou centra Waterfront. Doslechla se, že se během zběsilé jízdy s výbušninou v autě zranil. Podle Ursuly to skončilo několika polámanými žebry a zlomenou rukou, ale nic víc nevěděla.

Ani vědět nechtěla.

Čím méně místa bude Sebastian Bergman v jejím životě zaujímat, tím lépe.

Byla si jistá, že totéž by platilo pro kohokoli.

Proto ho pustila z hlavy, natáhla se na pohovku, lokla si horkého nápoje a znovu se začetla do trestního oznámení Therese Anderssonové.

Poškozená odešla s večírku v ulici Molngatan 23 čtvrtého Října krátce před půl druhou ráno, a rozhodla se jít domů do Almqvistgatan což je jenom asi kilometr daleko. Vzala to cestou přes Liljeforské Náměstí a když myjela školu, zaslechla bližící se kroky a pak ji někdo chytil zezadu a ucítila píchnutí v krku.

Vanja nečekala, že budou všechna hlášení napsaná bez jediné chyby, naopak si byla vcelku jistá, že takových je menšina. Ovšem tohle byla vážně síla. Zabrousila pohledem ke jménu policisty, který jej přijímal. Policejní aspirant Oscar

Appelgren. Čili ještě student, jenže vzhledem k tomu, že švédština se na policejní akademii nevyučuje, byly vyhlídky na zlepšení vcelku mizivé. Vanja se zhluboka nadechla a pokračovala.

Pak si nic nepamatuje až to, že se zbudila na zemi v křoví u cesty. Sukni měla jako by povytaženou, rostrhané punčocháče a taky měla poškozená přez hlavu nějaký pytel. Potom vstala a došla do Valsalagatan, kde zavolala o pomoc. Asi o půl třetí.

Do nemocnice povolaly policii a lékařské višetření ukázalo krvácení v pod břišku po penetracy a stopy spermatu. V krvi se našli stopy Flunitrazepamu.

Vanja zavřela přehlídku pravopisných chyb a hovorových výrazů, natáhla se po hrnku s čajem a pohodlně se usadila.

Přepadení a dokonané znásilnění.

Taková tvoří jen malý podíl každoročně hlášených případů, jelikož mnohem častěji se oběť s pachatelem znají a ke zločinu dojde u jednoho z nich doma. Na druhou stranu dostávají velký prostor v tisku, a tak je snadné podlehnout dojmu, že k nim dochází častěji. O tom, co se stalo Therese, toho dosud příliš napsáno nebylo, ale pokud se o její případ někdo začne vážně zajímat, publicita naroste.

Protože není první obětí.

Vanja se znovu natáhla, odložila hrnek a vzala do ruky zprávu z Národního forenzního centra.

Nebyla příliš obsažná.

Otisk podrážky sportovní boty značky Vans, model UA-SK8-Hi MTE, v půdě pod keři a DNA ze spermatu, ovšem o pachateli neexistoval žádný záznam v registru. Vzorek se nicméně shodoval s jiným, odebraným po případu znásilnění před necelým měsícem.

Ida Riitalová, 34 let.

Přepadena na Starém uppsalském hřbitově osmnáctého září.

Totéž město, tentýž modus operandi.

Pachatel se k oběti nepozorovaně přiblížil zezadu, vpíchl jí uspávací prostředek, přes hlavu navlékl jutový pytel a zneužil ji, zatímco dotyčná byla v bezvědomí.

Vanje zazvonil telefon, takže pohlédla na displej.

Její nová nadřízená. Anne-Lie Ulanderová.

Bylo skoro půl desáté večer. To znamenalo novou práci. Vanja hovor přijala.

„Ahoj, děje se něco?“

Po zhruba půlminutovém rozhovoru Vanja zaklapla počítač, vstala a zamířila ven z bytu. Jestli do té doby panovaly pochyby o tom, zda mají co dělat se sériovým násilníkem, tak se právě rozptýlily.

Objevila se oběť číslo tři.

Klara seděla na pohovce stočená do klubíčka. Navzdory třem vrstvám oblečení i dece, do níž byla zabalená, se třásla zimou. A nedokázala přestat. Jako by se z chladu stala druhá kůže, kterou si z toho tmavého dvorku za budovou přinesla s sebou domů. Oběma rukama uchopila hrnek čaje a pohlédla na opačnou stranu pohovky, kde lehce v předklonu seděla žena s poznámkovým blokem.

Komisářka Anne-Lie Ulanderová.

V jednoduše střížených, ale jistě drahých červených šatech a s tmavými vlasy po ramena, upravenými se zdánlivě nedbalou elegancí, Klačě připomínala spíš úspěšnou právničku z nějakého amerického televizního seriálu.

„Černé oblečení, na hlavě kapuce a zakrytá tvář. Vzpomínáte si ještě na něco?“

Klara zachytila Anne-Liin účastný pohled a zavrtěla hlavou.

„A představu o tom, jak byl vysoký, nemáte?“

Klara se zamyslela. Sice s jistotou věděla, že na prožité události nikdy nedokáže zapomenout a má je v sobě otištěné už napořád, přesto je však ve vzpomínkách vnímala podivným způsobem nezřetelně a nesouvisle. Jako by se jí vlastní mozek snažil ochránit tím, že jí nedovolí vybavit si útok do přílišných podrobností.

„Já nevím. Vyšší než já.“

„A vy měříte kolik?“

„Metr šedesát devět.“

Anne-Lie si poznamenala poslední údaj z Klařina krátkého líčení události na dvoře ve vnitrobloku. Jakmile dorazí Vanja, zamíří na místo činu. Carlos tam už sice čeká a je to schopný policista, ale nemají nárok na sebemenší chybičku. Tři pře-padení během jediného měsíce. V ulicích jejího města se pohybuje velice nebezpečný muž.

„Když jsem přišla domů, probudil se,“ hlesla Klara. Anne-Lie zvedla oči od poznámek a sledovala Klařin pohled směřující do kuchyně, kde u stolu seděl muž a na klíně měl chlapečka v pyžamu s obrázkem Spidermana. Otec mu polohlasem předčítal z knihy, zatímco se malý očividně jen silou vůle držel vzhůru. Tu a tam se starostlivě zahleděl na Klaru. „Už spal, ale musel nás slyšet. Slyšel, že je něco špatně...“

„Mám s ním promluvit?“

Klara odtrhla oči od manžela se synem a tázavě se otočila k Anne-Lie.

„A co byste mu říkala?“

„Kolik je mu roků?“

„Osm.“

„Můžu mu povědět, že jsme za vámi přišli, protože jste něco viděla, ne kvůli tomu, že se vám něco stalo. Trochu celou tu věc bagatelizovat.“

„Zach už to udělal. Řekl mu, že mě vyděsilo pár hloupých dospěláků, kteří se hádali před školou...“

Když Klara zaslechla, jak se otevírají domovní dveře, odmlčela se a celá ztuhla. Anne-Lie si toho všimla a chlácholivě jí položila ruku na paži.

„To je moje kolegyně,“ dodala na vysvětlenou. Klara se obrátila ke dveřím do obývacího pokoje a pohledem sledovala, jak dovnitř vstupuje mladší žena, která se představila jako Vanja Lithnerová.

„Klara Wahlgrenová,“ zaskřehotala Klara. Bolelo ji v krku a bylo to čím dál horší. Musela se nějak poranit. Snad by přece jen měla zajet do nemocnice. V tu chvíli, těsně potom, to neudělala. Vždyť se přece nic nestalo.

Alespoň ne to, co se stát mohlo.

Znovu se zachvěla. Polkla doušek čaje. Teplý nápoj sice nezmírnil ani bolest v krku, ani se mu nepodařilo ji zahřát, ale přece jen ho vypila. Byl heřmánkový a upíjela ho na pohovce z hrnku s nápisem *Nejlepší maminka na světě* po návratu z kurzu.

Jako obvykle.

V jistotě a bezpečí.

Druhá policistka si odložila kabát a posadila se s otázkou, jak se Klaře vede. Ta jen pokrčila rameny. Jak se jí vede? Neměla ponětí. Hlava jí šla kolem. Teď když jí tělem přestal kolovat adrenalin, se cítila naprosto vyčerpaná, přesto však jako na jehlách.

Anne-Lie vstala a podala Vanje své poznámky.

„Já teď musím zajet na místo činu, Vanja to tu s vámi dořeší.“ Vytáhla vizitku, kterou položila na konferenční stůlek. „Kdybyste s něčím potřebovali pomoci, na něco se zeptat, kontaktovat zdravotníky, prostě cokoli, tak se ozvěte.“

„Děkujeme.“

Anne-Lie letmo položila Klaře ruku na rameno a se slovy „uvidíme se potom, Vanjo“ odešla z pokoje. Klara ji vyprovázela pohledem. U dveří do předsíně visela fotografie. Na snímku byla ona se Zachem a Victorem loni na Krétě. Na jižní straně ostrova objevili vesničku jménem Loutro. Nevedla tam žádná cesta, takže tam člověk musel dojet lodí. Okolo zátoky s průzračnou vodou byla v půlkruhu rozeseta asi padesátka domů. Malé restaurace a hotýlky. Místo, kde se nedalo dělat nic moc jiného než koupat se, opalovat se a odpočívat.

Perfektní dovolená.

A dokonalý život.

Zažije ho ještě někdy?

Pod fotografií stálo křeslo, které Klara sama čalounila. Společně pohledem na květovaném podkladu, když vtom ji něco napadlo. Myšlenka jí prolétla hlavou hned ze začátku, jak tam tak seděla na zemi, ale pak ji zapomněla.

„Je to ten samý útočník, co přepadl Idu?“

Vanja překvapeně zvedla oči od poznámek.

„Myslíte Idu Riitalovou?“

Klara přikývla.

„Byl to on?“

„Vy ji znáte?“ opáčila Vanja s nenadálým zájmem namísto odpovědi. Skutečnost, že dvě z obětí se znaly, by v ideálním případě mohla zúžit možnosti, kde pachatele hledat. Zároveň to však nemuselo znamenat vůbec nic. Mohla by to být čistě náhoda. Pokud však rozbil světla na fasádě a počkal si tam na ni? Jenže nevěděli jistě, že to udělal právě on. Možná jen viděl Klaru vycházet z budovy Vzdělávacího spolku, vydal se za ní, a když viděl, jak vchází do opuštěného temného vnitrobloku, chopil se příležitosti.

Klara ovšem zná Idu Riitalovou.

„Odkud se s ní znáte?“

„Dřív jsme spolu zpívaly ve sboru. Jsme kamarádky.“ Odmlčela se, ale Vanje se zdálo, že má ještě něco na srdci, a tak vyčkávala. „Přínejmenším na Facebooku,“ dodala Klara po chvíli, kdy očividně přemýšlela, jaký je vlastně její vztah k Idě. „Nevídáme se zase tak často...“

„A co Therese Anderssonová, tu taky znáte?“ zajímala se Vanja.

„Ne, kdo je to?“

„Je přibližně ve vašem věku, pracuje jako wellness poradkyně a bydlí v ulici Almqvistgatan s přítelem Milanem Pa-
vičem.“

Klara zavrtěla hlavou.

„Mám tady fotky.“

Vanja si snímky osob figurujících ve vyšetřování většinou ukládala do telefonu. Možná to nebylo zcela podle pravidel a nařízení, co se týče nakládání s osobními údaji, ovšem bylo to šikovné a pomáhalo jí to v práci, takže si s předpisy nelámala hlavu.

Nalistovala Theresinu fotografii a ukázala ji Klaře, která po jednom krátkém pohledu znovu zavrtěla hlavou.

„To proto jste přišly ve dvou?“ kývla Klara směrem k pohovce, kde předtím seděla Anne-Lie. „Myslela jsem si, že přijde nějaký řadový policista, však víte. Jestli vůbec. Člověk přece neustále slýchá, jak nemáte čas a zdroje na vyšetřování.“

Vanja měla co dělat, aby si hlasitě nepovzdechla. Měla plné zuby toho, že důvěra veřejnosti v policii se rok od roku snižuje a většina lidí ji vnímá jako personálně slabou, neefektivní a v mnoha případech neschopnou. Což bohužel leckdy byla pravda.

„Násilné trestné činy mívají vždycky přednost, ale ano, jsme tady kvůli tomu, že ten člověk, který vás napadl, možná zaútočil tady v Uppsale i na další ženy.“

„Jako Hagamannen.“